

umreti. Vojaška sodnija mu je brala smertno kazen, katero je zaslužil zaradi begunstva. Ali čuj, v tem trenutku slišalo se je med vojaki in obilno zbrano množico ljudstva nekako šepetanje in potem veseli glas: Cesar! cesar! Živijo naš cesar!

Ko pride cesar do morišča, stopi raz konja, gre hitro mimo vojakov ter se vstopi pred obdolženca, katerega pokliče po imenu. Pierre to slišavši pogleda ga, hoče z njim govoriti, ali jezik mu ne dopusti tega.

„Pierre“ nadaljuje cesar in reče: „Spomni se besed, ki si je govoril nekoj po noči; Bog ti daj, kakor jaz želim, zopet življenje. Ne žrtvuj se meni, nego žrtvuj se Francoskej deželi! Tudi Francoska dežela je čestivredna mati! . . . Ljubi jo, kakor si ljubil svojo pravo mater!“ To rekši, izgubil se je cesar med množico ljudstva.

* * *
Čez nekaj let po tej dogodbi padel je Pierre kot kapitan v bitki pri Waterloo. Še pri zadnjem vzdihljeji je imel toliko moči, da je veselo zaklical: „Naj živi cesar! Naj živi Francoska dežela, moja ljubljena mati!“

Sreča je slepa, pa so slepi tudi ljudje.

Bila sta dva brata: Jurij in Jakob. — Jurij je bil jako bogat, a Jakob je bil siromak; poleg tega pa vendar marljiv in delaven človek. Vedno je delal in se trudil, ali vse zastonj, nikakor si ni mogel pomagati, kajti pri njem ni bilo, kakor se pravi, blagoslova božjega. — Ko je Jurij videl, kako slabo se godi njegovemu bratu, sklenil je mu pomagati, a to na tihoma in skrivno. Znal je namreč Jurij, da njegov brat v celej vasi prvi vstaja in gre na svoje delo. Zaradi tega je vzel polno mošnjo cekinov, nesel jo je in vergel sredi nekega mosta, čez katerega je imel iti njegov brat; a on se skriva za bližnji germ. — Res, za malo časa pride njegov brat Jakob, ki je šel z vozom in s svojim hlapcem na polje. Željno je prežal Jurij izza germa, kako bo njegov brat segel po polnej mošnji cekinov. Ali kaj se zgodi? Jakob prišedši do mosta, reče svojem hlapcu: „Daj mi uzde v roko, rad bi poskušal, bom li se z zapertimi očmi srečno čez most prepeljal.“ — Hlapec mu poda uzde, Jakob zatisne oči in požene konje preko mosta in preko polne mošnje cekinov. — Ko Jurij, njegov brat, to vidi, pobere svojo mošnjo s cekini in reče: „Sreča je slepa, pa so slepi tudi ljudje.“

F. M.

Postrežljiva Katarinka.

Tudi Katarinka je hodila v šolo. Tam se je učila brati in pisati. Kmalu je znala iz svoje knjižice brati in čerke prepisovati. To je očeta in mater jako veselilo. Poleg Katarinke je sedela druga deklica, ki jej je bilo ime Anica. Katarinka je imela dve peresi, a sirota Anica nobenega. „Draga Katarinka“ reče Anica, „prosim te, posodi mi eno pero.“ Katarinka vzame svoje najboljšo pero in reče: „Na Anica, vzemi to le pero.“ Učitelj to vidi in reče: „Tako je prav, Katarinka, tako delajo dobri in postrežljivi otroci.“